

[Justitsministeren]

ligestillede yderparter, nemlig dommeren, forsvareren og anklageren. En sådan procesordning forudsætter, at man har dygtige dommere, dygtige forsvarere og dygtige anklagere. Denne forudsætning er opfyldt her i landet.

Jeg har set mig nødsaget til at nævne disse almindelige principper for vor strafferetspleje for at kunne tage afstand fra begrundelsen for hr. Maistedes spørgsmål. Dommeren støtter sig naturligvis ikke ensidigt på den ene parts sagsfremstilling, men træffer sin afgørelse på baggrund af alle fremkomne relevante momenter i sagen, herunder begge parter vurderinger af sagen. Det var bl. a. den ændring, der blev gennemført i 1919.

Maisted (FP):

Det var såmænd ikke så meget martyrerens rolle, jeg tænkte på, det var det rent praktiske.

Hvis man nu forestillede sig, at anklagemyndigheden råder over ti gange så mange anklagere, som der kan være beskikkede forsvarere, så kan man jo godt forestille sig, at der kan komme nogle sager til behandling af f. eks. teknisk karakter, sager, som ikke indeholder juridiske problemer i den forstand, og så har man altså inden for anklagemyndigheden specialister med særlig indsigt i dette område, mens retten er tvunget til at beskikke en forsvarer, der ikke har indsigt i det. Dermed er den anklagede stillet noget ringere, idet han først skal forklare sin beskikkede forsvarer, hvad sagen går ud på, og dernæst skal han prøve på at forklare de juridiske dommere, hvad den går ud på, mens anklageren, hvis forholdene er sådan, har langt større mulighed for at fremlægge sagen.

Det var det væsentlige problem, jeg godt ville have belyst. Forholder det sig sådan, eller har man virkelig beskikkede forsvarere, der har indsigt i så at sige alle områder?

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg tror, det fremgik af mit første indlæg, at det er min opfattelse, at også vore forsvarere er så dygtige, at de er i stand til at opstige detaljerne i en sag og give dem videre på en juridisk relevant måde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

8) Til *justitsministeren* af:

Maisted (FP):

»Finder ministeren det rimeligt, at medlemmer af Advokatsamfundet og Advokatrådet først kan rejse en sag og derefter afslå at være forsvarer for den, man har bragt til tiltale, med den begrundelse, at det i enhver henseende er ødelæggende for den advokat, der påtager sig opgaven?«

(Spm. nr. 695).

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg kan måske gå direkte videre i denne føljeton og sige, at til benefice for hr. Maisted redegjorde jeg i den forrige besvarelse for nogle grundprincipper i opbygningen af den danske straffeprocess. Jeg var inde på, at vor straffeprocess som sin forudsætning har, at der beskikkes dygtige og fagligt velkvalificerede forsvarere for de tiltalte. Det er det, der daglig sker i vore retssale.

Hvis hr. Maisted med sit spørgsmål skulle hentyde til en verserende straffesag, så må jeg skuffe ham, for en sådan sag kan jeg af principielle grunde naturligvis ikke udtale mig om.

Maisted (FP):

Jeg synes nok, at dette svar alligevel giver anledning til lidt bekymring, for det lyder nærmest, som om jeg har fornærmet en særlig stand her i landet. Advokatsamfundet er noget lukket noget.

Hvis vi nu forestillede os, at dette Advokatsamfund og Advokatrådet fandt ud af, at de ville have rejst en sag mod et medlem, ville det så ikke være meget naturligt, at hvis den, der blev anklaget, sagde: jeg vil meget gerne have den mand inden for dette Advokatsamfund til at føre min sag, så fik vedkommende med Advokatsamfundets samtykke netop den mand til at hjælpe sig med at føre sin sag? Det er jo et lukket samfund, vi her taler om, det er en lukket fagforening og åbenbart med specielle spilleregler, men det måtte da være en naturlig og fair indstilling til problemerne.

Selv om justitsministeren altså mener, at man kan beskikke forsvarere af en hvilken som helst kvalitet til at løse et hvilket som helst problem, så stiller jeg mig ærlig talt stærkt tvivlende over for en sådan udlægning.